

Σεβασμιώτατε Πάτερ & Δέσποτα!

Τίμιον του Θεού Πρεσβυτέριον,

Χριστού Διακονία,

Κύριε Βουλευτά.

Κύριε Δήμαρχε του Κυλίκις,

Χρόνια Πολλά! Χριστός Ετεχθη!

Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέν μοι;

Ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ πολλῇ συναισθήσει τῆς ἀναξιότητός μου στέκομαι σήμερον ἐνώπιόν Σας καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου, γνωρίζοντας ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα.

Δὲν προσέρχομαι ὡς ἄξιος, ἀλλ' ὡς ἀνάξιος δούλος Ἰησοῦ Χριστοῦ · δὲν στηρίζομαι στὶς δυνάμεις μου, ἀλλὰ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν εὐχή του Ἐπισκόπου μου καὶ Μητροπολίτου Μου ποὺ εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Εκκλησίας καὶ Πατέρας Ὁλων!!!

Ἐπιτρέψατέ μοι, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, νὰ ἐκφράσω ἐκ βάθους καρδίας τὴν υἱικὴν μου εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ σεπτὸν Σας πρόσωπον, διότι μὲ πατρικὴ διάκριση καὶ ἐκκλησιαστικὴ φρόνηση μὲ καλέσατε νὰ εἰσέλθω στὸ ἱερὸ στάδιο τῆς διακονίας.

Γνωρίζω καλῶς ἀπὸ πεδιόθεν ὅτι ἡ Ἱερωσύνη δὲν εἶναι τιμὴ, ἀλλὰ σταυρός·

δὲν εἶναι ἐξουσία, ἀλλὰ θυσία·

δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἔργο, ἀλλὰ μυστήριον Θεοῦ ζῶντος.

Διὰ τοῦτο καὶ προσέρχομαι μὲ φόβον καὶ τρόμον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλπίδα,

ἐμπιστευόμενος τὸν λόγον τοῦ Κυρίου,

ὅτι «οὐκ ἐξελέξασθε μεῖς ἐμέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς».

Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας,

Ὁμολογῶ σήμερον ὅτι θα διακονῶ, με πίστη καὶ αφοσίωση τὸ ἱερὸ Θυσιαστήριον!

Ἐπὶ σὺν ὑποσχομαι νὰ βαδίζω στὴν ὁδὸ τῆς ὑπακοῆς πρώτον σ' ἐσάς Σεβασμιώτατε Δέσποτα καὶ ὕστερα στον γέροντά μου καὶ καθηγούμενο τῆς Μονῆς τῆς Μετανοίας μου Πανοσολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη Πατέρα Ἀρσένιο Ἰωάννου

Ὅχι ὡς καταναγκασμόν, ἀλλὰ ὡς ἐλευθερίαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ!

Ὑπόσχομαι νὰ στέκομαι πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πονᾷ,
νὰ μὴν ὑψώνω τὸν λόγο μου ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔλεος,
καὶ νὰ μὴν λησμονῶ ποτέ ὅτι ὁ λειτουργὸς πρῶτα σιωπᾷ καὶ ἔπειτα ὁμιλεῖ.

Ἐὰν ποτε ἀσθενήσω, παρακαλῶ νὰ μὲ συγκρατεῖ ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας·
ἐὰν ποτε πλανηθῶ, νὰ μὲ ἐπαναφέρει ἡ πατρικὴ νοουθεσία·
καὶ ἐὰν ποτε φοβηθῶ, νὰ μὲ ἐνισχύει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Σεβασμιώτατε, καὶ ευλαβέστατοι Πατέρες,

Σήμερον εἶναι Χριστούγεννα! Τα Χριστούγεννα δεν εἶναι ἀπλῶς μία εορταστικὴ ἀνάμνηση, ἀλλὰ τὸ κέντρο καὶ τὸ μέτρο τῆς θεολογίας μας. Ὁ Θεὸς «ἐγίνε ἀνθρωπος» καὶ εἰσέρχεται στὴν ἱστορία, ὄχι με δόξα κοσμικὴ, ἀλλὰ με τὴν ταπείνωση τῆς φάτνης. Ὅπως μας διδάσκει ὁ ἅγιος Αθανάσιος ὁ Μέγας, «Αὐτὸς γὰρ ἐνὴνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν». Ἡ Ἐνανθρώπηση δεν εἶναι συμβολισμός· εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας.

Ὁ Χριστὸς προσλαμβάνει ολόκληρὴν τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ τὴν θεραπεύσει ολοκληρωτικά. «Ὁ γὰρ οὐ προσέλαβεν, οὐδὲ ἴασται», τονίζει με ἀκρίβεια ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Στὸ πρόσωπο τοῦ Νηπίου τῆς Βηθλεέμ ἀρχίζει ἡ ἀνακαίνιση τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, ἡ πορεία ἀπὸ τὴ φθορὰ πρὸς τὴν ἀφθαρσία, πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ!

Ἡ φάτνη γίνεται θρόνος, ἡ σιωπὴ γίνεται κήρυγμα καὶ ἡ φτώχεια ἀποκαλύπτει τὸν πλοῦτο τῆς θείας ἀγάπης. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μας προτρέπει νὰ μὴ σταθούμε στὴν ἐξωτερικὴ εἰκὼνα τῆς εορτῆς, ἀλλὰ νὰ ἀναζητήσουμε τὸ βάθος τοῦ μυστηρίου: «Μὴ τὴν φάτνην μόνον ἴδῃς, ἀλλὰ τὸν ἐν αὐτῇ κείμενον».

Σε ἓναν κόσμον θορυβώδη καὶ πνευματικὰ κουρασμένο, τα Χριστούγεννα καλοῦν σε μετάνοια, ταπείνωση καὶ ἐπιστροφή στο ἐκκλησιαστικὸ ἥθος. Ὅχι σε μιὰ πίστη συναισθηματικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ, ἀλλὰ σε ζωὴ σταυρικὴ καὶ ἀναστάσιμη. Ὅπως μας υπενθυμίζει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ομολογητής, ὁ Χριστὸς γεννᾶται στὸν κόσμον γιὰ νὰ γεννηθεῖ πρῶτα μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἀκτίστο Φῶς ποῦ ἀνέτειλε στὴ Βηθλεέμ νὰ φωτίσει τὸν ἔσω ἄνθρωπο καὶ νὰ μας καταστήσει κοινωνοὺς ὄχι ἀπλῶς μιᾶς εορτῆς, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας.

Σεβασμιώτατε Πάτερ,

Εὐγνωμόνως μνημονεύω καὶ εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, ὃς μὲ πατρικὴ διάκριση μοι παρεχώρησε τὴν εὐχὴν του γιὰ τὴν ἀποπεράτωση τῶν σπουδῶν μου καὶ τὴν εὐλογίαν του γιὰ τὴν πορεία μου πρὸς τὴν Ἱερωσύνην.

Ἐπιπλέον, ἐκ βάθους καρδίας εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας· Βρυούλων κ. Παντελεήμονα, ὃς μὲ χειροθέτησε Ἀναγνώστη στὴν πατρίδα τῶν παππούδων μου, στὰ Βουρλά τῆς Ἑρυθραίας, καὶ μὲ περιέβαλε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μὲ ἄμεση καὶ πατρικὴ φροντίδα· τὸν Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιον· τὸν Μητροπολίτην Κασσανδρείας κ. Νικόδημον, καὶ σεπτὸν μου Ποιμενάρχη τῆς γενετείρας μου, ὃς μὲ τὴν εὐχή καὶ τὴν εὐλογίαν του ἐπισφράγισε τὴν σημερινὴν ἡμέραν· τὸν Μητροπολίτην Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστίνον· καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Προύσης κ. Ἰωακείμ.

Πρὸς πάντας αὐτοὺς ἀναπέμπω λόγον βαθείας εὐγνωμοσύνης καὶ προσευχῆς, παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μέριμναν ποὺ ἀπλόχερα μοι προσέφεραν.

Ἰδιαίτερως, μὲ βαθιὰ συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη, ἀναφέρω τοὺς σεπτοὺς Κληρικοὺς ποὺ στάθηκαν κοντά μου ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια καὶ μὲ τὴν παρουσία, τὸ παράδειγμα καὶ τὴν ἀγάπη τους ἐσφράγισαν τὴν πορεία μου ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Πρῶτον μνημονεύω τὸν Πανοσιολογιώτατον πατέρα Γρηγόριο Κωνσταντίνου, ὃς μὲ πατρικὴ διάκριση καὶ ἡσύχιο λόγο μὲ ἐνίσχυσε πνευματικὰ κατὰ τὰ πρῶτα μου βήματα, καλλιεργῶντας ἐντὸς μου τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ ἥθος τῆς εὐθύνης, ὡς ἀληθινὸς συνοδοιπόρος καὶ πνευματικὸς πατέρας, μὲ σεβασμὸ πάντοτε στὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη.

Ἐκ βαθέων εὐχαριστῶ τὸν Πρωτοπρεσβύτερον πατέρα Νικόλαο Κουρασαντζή, ὃς μὲ ἀνέθρεψε πνευματικῶς, μὲ ἐστήριξε ὡς πατέρας ἀληθινός καὶ μὲ ἐδίδαξε τὴν προσευχή, τὴν συνέπεια τοῦ λόγου καὶ ἐμπιστευόμενος μοι διακονήματα ἐντὸς τῆς ἐνορίας μας καὶ δείχνοντάς μου ἔμπρακτα ὅτι ἡ ἱερωσύνη βιώνεται πρωτίστως ὡς θυσιαστικὴ προσφορά καὶ καθημερινὸς κόπος.

Μετὰ εὐγνωμοσύνης μνημονεύω ἐπίσης τὸν Πρωτοπρεσβύτερον πατέρα Ἀθανάσιο Χύτα, τὸν Πρωτοπρεσβύτερον πατέρα Χρήστο Κέλλη, καθὼς καὶ τὸν Πρεσβύτερον πατέρα Κωνσταντῖνο Πετράκη καὶ τὸν Πρεσβύτερον πατέρα Γεώργιο Πουλιᾶ, οἵτινες μὲ τὴν παρουσία καὶ τὸ ἱερατικὸ τους παράδειγμα μὲ ἐδίδασκαν σιωπηλὰ τὸ μέτρο, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ ἥθος τῆς ἐνοριακῆς διακονίας.

Ίδιαιτέρως μνημονεύω με βαθιά εὐγνωμοσύνη τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην πατέρα Ἀπόστολο Πορτοκαλίδη, ὃς με πατρικὴ εὐθύνη, ἐκκλησιαστικὴ διάκριση καὶ πνευματικὴ συνέπεια ἐστάθη πνευματικὸς μου πατέρας καὶ συμμαρτυρήσας εἰς τὴν ἱερωσύνην μου. Μὲ τὸ παράδειγμά του, τὸν λόγο τῆς ἀληθείας καὶ τὴν σιωπηλὴν του προσευχὴν με ὁδήγησε στὴν ἐπίγνωση τοῦ βάρους καὶ τῆς εὐθύνης τῆς ἱερατικῆς διακονίας, συνοδεύοντάς με στὰ βήματά μου με πατρικὴ φροντίδα καὶ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα.

Πρὸς πάντας αὐτοὺς ἀναπέμπω λόγον βαθείας εὐχαριστίας καὶ προσευχῆς, παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τοὺς χαρίζη ὑγεία, δύναμη καὶ μακροημέρευση, ὥστε νὰ συνεχίζουν νὰ διακονοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ θέλημά Του.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπεκτείνω τὸν λόγον τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ, ἄλλος φανερά καὶ ἄλλος ἀθόρυβα, συνέβαλαν στὴν πορεία μου καὶ με ἐστήριξαν με προσευχή, λόγο καὶ πράξη.

Εὐχαριστῶ τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητὲς μου, οἱ ὅποιοι με ὑπομονὴ καὶ συνέπεια με ἐμύησαν στὴ γνώση καὶ με ἐδίδαξαν νὰ συνδυάζω τὴν μάθηση με τὴν ταπείνωση. Τους Ιατροὺς μου καὶ νοσηλευτὲς ποὺ με βοήθησαν σε δύσκολες στιγμές! Εὐχαριστῶ τοὺς συμφοιτητὲς καὶ συνοδοιπόρους μου, ποὺ με τὴν παρουσία τους ἔκαναν τὴν πορεία πρὸς ἀνθρώπινη καὶ ἐλπιδοφόρα.

Ίδιαιτέρως μνημονεύω τοὺς ἱεροψάλτας, τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς διακόνους τῶν ἱερῶν ναῶν, με τοὺς ὁποίους διακονήσαμε μαζὶ τὴ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ με ἐδίδαξαν ὅτι ἡ εὐταξία καὶ ἡ σιωπηλὴ συνεργασία εἶναι μορφή προσευχῆς.

Εὐχαριστῶ ἀκόμη τοὺς παιδικούς μου φίλους, συγκινεῖς καὶ εὐεργέτες μου ποὺ με τὴν διακριτικὴ ἀγάπη με ἐστήριξαν σὲ στιγμὲς δυσκολίας καὶ ἀβεβαιότητας, ὡς καὶ ὅλους ὅσοι με τὴν προσευχὴν τους ἀνέθεσαν τὸ ὄνομά μου στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς πάντας αὐτοὺς ἀναπέμπω εὐχὴ καὶ εὐχαριστία, παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ ἑκατονταπλασίως τὴν ἀγάπη καὶ τὸν κόπο τους.

Ἐπιτρέψατέ μοι, τέλος, νὰ στραφῶ με βαθιά εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν οἰκογένειά μου, τοὺς γονεῖτόρες μου Μαρίνα καὶ Δημήτριο ποὺ με ἔφεραν στὸν κόσμον με τὴν χάρι του Θεοῦ τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφούς μου Θεόδωρο καὶ Ελένη.

Ὅμως, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου ἐπιτρέψετε μοι, νὰ εἰπω λόγον εὐγνωμοσύνης σε δύο πρόσωπα!

Αν σήμερα στέκομαι όπως στέκομαι, αν κρατάω αξίες, αν ξέρω τι θα πει αγάπη και θυσία, αυτό έχουν δύο ονόματα Παππούς Κωνσταντίνος και γιαγιά Ελένη.

Οι άνθρωποι που δεν με φύλαξαν απλώς όταν ήμουν παιδί, αλλά με ανάθρεψαν, με μεγάλωσαν, με έπλασαν με τον τρόπο της παλιάς γενιάς — με κόπο, πίστη και σιωπηλή δύναμη.

Ήταν εκεί στα εύκολα, αλλά κυρίως στα δύσκολα. Με λόγια απλά, με βλέμμα καθαρό και με μια αγκαλιά που χωρούσε τα πάντα.

Δεν μου έταξαν ποτέ πολλά αλλά μου έδωσαν όμως ό,τι πολυτιμότερο είχαν : τον εαυτό τους & την ζωή τους!

Σε εκείνο το σπίτι έμαθα να αντέχω!

Έμαθα να προσεύχομαι! Έμαθα Χριστό! Έμαθα τη θα πει εκκλησία! Τι θα πει νοερά προσευχή!

Σε εκείνα τα χέρια έμαθα τι θα πει φροντίδα χωρίς όρους! Φροντίδα αληθινή!

Και σε εκείνη την καρδιά έμαθα τι θα πει αγάπη , εκτίμηση που δεν φεύγει, δεν κουράζεται, δεν ζητά αντάλλαγμα! Σε εκείνα τα χέρια έμαθα να διαβάζω, να μελετάω, να είμαι σωστός Και ειλικρινής άνθρωπος στην κοινωνία! Αλλά πρώτιστος Άνθρωπος!

Στις θυσίες των που δεν ειπώθηκαν ποτέ, στις προσευχές τους που με σκέπασαν χωρίς να το ξέρω, στα βράδια που ξαγρύπνησαν για να είμαι εγώ καλά.

Είμαι ευγνώμων! Είναι Υπερφανός που μεγάλωσα μαζί τους! Είναι η ευλογία της ζωής μου που τους έχω δίπλα μου! Διαβεβαιώνω αυτή την ώρα της προσωπικής πεντηκοστής ότι θα είμαι για πάντα δίπλα τους, θα τους αγαπώ και θα τους στηρίζω στα δύσκολα γεράματα τους όπως αυτοί με στήριξαν όταν εγώ ήμουν παιδί, έφηβος, νέος, φοιτητής και στην απόφαση μου να Ιερεθω ! Παππού και γιαγιά σας αγαπώ πολύ!

Κλείνοντας, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναπέμψω ἐκ βάθους καρδίας λόγον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ σεπτὸν Σας πρόσωπον, διότι μὲ πατρικὴ διάκριση, ἐκκλησιαστικὴ φρόνηση καὶ ἀγάπη μὲ δεχθήκατε καὶ μὲ ὁδηγήσατε στὸν δρόμο τῆς διακονίας.

Ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία Σας ἀποτελοῦν γιὰ μένα στήριγμα καὶ ἀσφάλεια. Ὑπόσχομαι νὰ πορεύομαι μὲ πνεῦμα ὑπακοῆς, ταπεινώσεως καὶ εὐθύνης, τιμῶντας τὴν ἐμπιστοσύνη Σας καὶ διακονοῦντας τὴν Ἐκκλησία μὲ φόβο Θεοῦ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Εὐχομαι ὁ Κύριος τῆς δόξης νὰ Σᾶς χαρίζη ὑγεία, μακροήμερευση καὶ πλουσίαν τὴν χάριν
Του, ὥστε νὰ συνεχίζετε νὰ ποιμαίνετε τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρίαν καὶ
ἀγιασμόν.

Τὴν πατρικὴν Σας εὐχὴ ζητῶ καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν Σας εὐλογίαν,

Ἡ Χάρις τοῦ Γεννηθέντος Κυρίου νὰ με στηρίζει στὴν ἱερατικὴ μου πορεία καὶ Δια
πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ὑπερευλογημένης Μαρίας,
τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου τοῦ Ἰσαποστόλου καὶ Θεσσαλονικέως, Φωτιστοῦ τῶν Σλάβων, τῶν
Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ελένης, τῶν Πέντε καὶ Ἐντεκα Μαρτύρων πολιούχων Κιλικίας καὶ
πάντων τῶν Ἀγίων!

Ἰδοὺ ὁ Δοῦλος Κυρίου · γενοιτο μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου! ΑΜΗΝ!